

Κυριακή των Πατέρων της Α' Οικουμενικής Συνόδου: Περί της προσευχής του Ιησού προς τον Πατέρα υπέρ των δεδομένων εαυτώ μαθητών (Θεοφύλακτος, Αρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Μαΐου 26, 2017

(*Ιωάν. ιζ', 1-13*)

Αυτά εἶπε ὁ Ἰησοῦς, σήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε· Πατέρα, ἡ ὥρα ἔχει ἔρθει, δόξασε τὸ Γιὸ σου, γιὰ νὰ σὲ δοξάσῃ κι ἐκεῖνος, ὅπως τοῦ ἔδωσες νὰ ἐξουσιάζῃ κάθε ἄνθρωπο. Γιὰ νὰ δώσῃ ζωὴ αἰώνια σὲ ὅλα ὅσα τοῦ ἔδωσες. Κι ἡ αἰώνια ζωὴ εἶναι νὰ γνωρίζουν ἐσένα τὸ μόνο ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ πὸ ἐστειλες. Ἀφοῦ εἶπε στοὺς μαθητὰς του «ὅτι θὰ δοκιμάσετε θλίψεις», καὶ τοὺς σύστησε νὰ ἔχουν θάρρος, τοὺς σηκώνει πάλι μὲ τὴν προσευχὴ, διδάσκοντάς μας **κατὰ τοὺς πειρασμούς**, ἀφοῦ τ' ἀφήνομε ὅλα, **νὰ καταφεύγωμε στὸ Θεό**. Ἄλλωστε δὲν πρόκειται γιὰ προσευχὴ ἀλλὰ γιὰ συνομιλία μὲ τὸν Πατέρα. Ἄν σ' ἄλλη περίπτωση προσεύχεται καὶ πέφτη στὰ γόνατα μὴ θαυμάσης. Γιατὶ **ὁ Χριστὸς ἦρθε ὄχι γιὰ νὰ φανερώσῃ μόνο τὸν ἑαυτό του ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς διδάξῃ καὶ κάθε ἀρετὴ**. Κι ὁ δάσκαλος δὲν πρέπει ν' ἀσκῇ τὸ ἔργο του μὲ λόγια μόνο ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ἔργα του. Κι ἐπειδὴ θέλει νὰ δείξῃ ὅτι βαδίζει πρὸς τὸ πάθος ὄχι χωρὶς νὰ θέλῃ ἀλλὰ **θεληματικά**, λέγει «Πατέρα ἔχει ἔρθει ἡ ὥρα». Ποθεῖ τὸ πρᾶγμα σὰν κάτι ἀγαπητὸ καὶ τὸ ἀποκαλεῖ δόξα ὄχι μόνο δική του ἀλλὰ καὶ τοῦ Πατέρα, ὅπως καὶ ἔγινε. Γιατὶ δὲ δοξάστηκε μόνο ὁ Γιὸς ἀλλὰ καὶ ὁ Πατέρας. Πρὶν ἀπὸ τὸ σταυρὸ μήτε οἱ Ἰουδαῖοι δὲν τὸν ἤξεραν (Ὁ Ἰσραὴλ δὲ μὲ γνώρισε, λέει). Μετὰ τὸ σταυρὸ ὅλη ἡ οἰκουμένη ἔτρεξε κοντά του. Καὶ δείχνει τί λογῆς εἶναι ἡ δόξα ἢ δική του καὶ τοῦ Πατέρα. Τὸ νὰ πλησιάσῃ κάθε ἄνθρωπος καὶ νὰ δεχθῇ τὴ δωρεά, αὐτὸ εἶναι δόξα τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ δὲ θὰ περιορισθῇ ἡ χάρις στοὺς Ἰουδαίους μόνο ἀλλὰ θ' ἀπλωθῇ σ' ὀλόκληρη τὴν οἰκουμένη. Τὸ εἶπε αὐτό, γιὰ νὰ εἶχε σκοπὸ νὰ τοὺς στείλῃ στοὺς ἐθνικούς. Γιὰ νὰ μὴ νομίσουν λοιπὸν ὅτι αὐτὸ εἶναι καινοτομία καὶ κάτι πού δὲν τό θέλησε ὁ Πατέρας, δείχνει ὅτι ἀπὸ τὸν Πατέρα τοῦ ἔχει δοθεῖ ἐξουσία πάνω σὲ κάθε ἄνθρωπο. Πρὶν ἀπὸ αὐτὸ ἔλεγε «Μὴ βαδίσετε σὲ δρόμο ἐθνικῶν», κι' αὐτὸ «τὸ πάνω σὲ κάθε ἄνθρωπο» τί σημαίνει, ἀφοῦ δὲν πίστεψαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι; Ὁ Χριστὸς ὅμως, ἀπὸ δική του πλευρᾶ, **ἤθελε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ὅλους στὴν πίστη**. Ἄν ἐκεῖνοι δὲν πλησίασαν, δὲν εἶχαν τὸ ἀδίκημα τοῦ δασκάλου, ἀλλὰ αὐτῶν πού δὲν δέχτηκαν. Κι ὅταν ἀκούσης αὐτὰ τὰ «ἔχεις δώσει» καὶ «ἔλαβε» καὶ τὰ ὅμοια, νὰ ἐννοῆς ὅτι ὀμιλεῖ μὲ συγκατάβαση, ὅπως ἀμέτρητες φορὲς εἶπαμε. Ἐπειδὴ προφυλάγεται πάντα νὰ πῆ κάτι μεγάλο ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτό του, κατεβαίνει στὸ ἐπίπεδο τῶν ἀκροατῶν του. Κι

ἐπειδὴ ἐσκανδαλίζονταν, ὅταν ἄκουαν μεγάλα γι' αὐτὸν τοὺς ἔλεγε αὐτὰ πού μποροῦσαν νὰ καταλάβουν. Ἔτσι ἀκριβῶς κι ἐμεῖς ὅταν μιλοῦμε μὲ τὰ παιδιά καὶ τὸ ψωμί τὸ λέμε ὅπως ἐκεῖνα καὶ τὸ νερὸ καὶ ὅλα τ' ἄλλα γενικά. Ἄκουσε τί λέει ὁ Εὐαγγελιστής, ὅταν μιᾶ γιὰ τὸ Χριστό· «Ὅλα ἔγιναν διὰ μέσου αὐτοῦ». Καὶ ὅσοι τὰ ἔλαβαν τοὺς ἔδωσε ἐξουσία νὰ γίνουν παιδιά τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς πού ἔδινε σ' ἄλλους πῶς δὲν εἶχε ὁ ἴδιος ἀλλὰ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ Θεό; Κι ἔπειτα κι ἐδῶ στὰ λόγια αὐτὰ πού μοιάζουν ταπεινὰ ἔχει εἰσχωρήσει κάτι ὑψηλό. «Ὡστε σὲ ὅσους τοὺς ἔδωσες» αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὴν συγκατάβαση· «νὰ δώση σ' ὅλους ζωὴ αἰώνια αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ Μονογενοῦς καὶ τῆς θεότητος. Γιατὶ τοῦ Θεοῦ ἐξουσία εἶναι νὰ δίνη ζωὴ καὶ μάλιστα αἰώνια. **«Μοναδικὸ ἀληθινὸ Θεό» εἶπε τὸν Πατέρα του, γιὰ νὰ τὸν ἀντιδιαστείλῃ μὲ τοὺς ψευδώνυμους Θεοὺς τῶν Ἑλλήνων ὄχι, γιὰ νὰ χωρίσῃ τὸν ἑαυτοῦ ἀπὸ τὸν Πατέρα του**. Μακρυνὰ ἀπὸ τέτοια σκέψη. Γιατὶ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Γιὸς ἐπειδὴ εἶναι ἀληθινός, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ψεύτικος Θεὸς ἀλλὰ ἀληθινός. Ἔτσι ὁ ἴδιος ὁ Εὐαγγελιστής γράφει στὴν καθολικὴ ἐπιστολὴ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ζωὴ αἰώνιος. Ἄν οἱ αἰρετικοὶ φέρνουν ἔνσταση ὅτι ὁ Γιὸς εἶναι ψεύτικος Θεός, ἐπειδὴ μόνος ἀληθινὸς Θεὸς λέγεται ὁ Πατέρας, ἄς μάθουν ὅτι ὁ ἴδιος Εὐαγγελιστής μιᾶ ἔτσι γιὰ τὸ Γιὸ ὅτι «ἦταν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν». Ἄρα γι' αὐτοὺς ὁ Πατέρας εἶναι ψεύτικο φῶς; Μακριὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ σκέψη. Ὡστε καὶ ὅταν ἀποκαλῆ τὸν Πατέρα ἀληθινὸ Θεό, τὸ λέει γιὰ νὰ τὸν ἀντιδιαστείλῃ ἀπὸ τοὺς ψεύτικους Θεοὺς τῶν Ἑλλήνων. Ἔτσι ἐπομένως λέει καὶ τοῦτο «δὲν ζητᾶτε τὴ δόξα ἀπὸ τὸ μόνο Θεό». Ἐπομένως αὐτὰ πού σκέπτονται οἱ αἰρετικοὶ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς Θεὸς ἐνῶ ὁ Γιὸς δὲν εἶναι καθόλου Θεός, αὐτὰ εἶναι ἀληθινὰ ἀνοησίες.

«Ἐγὼ σὲ δόξασα πάνω στὴ γῆ· ἔφερα σὲ τέλος τὸ ἔργο πού μοῦ ἀνάθεσες. Τώρα δόξασέ με, Πατέρα, παίρνοντάς με δίπλα σου μὲ τὴ δόξα πού εἶχα κοντά σου, πρὶν δημιουργηθῆ ὁ κόσμος. Ἔκανα φανερὸ τ' ὄνομά σου στοὺς ἀνθρώπους». Κατάλαβε ἀπὸ ἐδῶ πῶς **ὁ Πατέρας δοξάζει τὸ Γιὸ του. Ἔτσι ὅπως δοξάζει κι ὁ Γιὸς τὸν Πατέρα**. «Ἐγὼ, λέει, σὲ δόξασα πάνω στὴ γῆ». Ταιριαστὰ πρόσθεσε «ἐπάνω στὴ γῆ». Γιατὶ στὸν οὐρανὸ εἶχε τὴ δόξα του, ἐπειδὴ τὸν προσκυνοῦσαν οἱ ἄγγελοι· ἡ γῆ ὅμως τὸν ἀγνοοῦσε. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Γιὸς τὸν ἐκήρυξε σ' ὅλους «σ' ἐδόξασα, λέει, πάνω στὴ γῆ», μὲ τὸ νὰ διαδώσω τὴ γνώση τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ὀλοκληρώσω «τὸ ἔργο πού μοῦ ἀνέθεσες». **Τὸ ἔργο τῆς σάρκωσης τοῦ Μονογενοῦς εἶναι τοῦτο, ὁ ἀγιασμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ κατανίκηση τοῦ κοσμοκράτορα πού πρῶτα θεοποιοῦνταν καὶ ἡ ἐμφύτευση τῆς θεογνωσίας στὴν κτίση**. Καὶ πῶς ὀλοκλήρωσε αὐτὸ τὸ ἔργο χωρὶς κιόλας νὰ τὸ ἔχη ἀρχίσει. «Ὅ,τι ἀφοροῦσε ἐμένα, λέει, τὸ ἔφερα σὲ τέλος». Μπορεῖ κι ἐπειδὴ ἔκαμε τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα, ἔβαλε δηλαδὴ πρὸς χάρι μας τὴ ρίζα τῶν ἀγαθῶν μὲ τὸ νὰ νικήσῃ τὸ διάβολο καὶ νὰ ρίξῃ τὸν ἑαυτοῦ στὰ χέρια τοῦ θανάτου, τοῦ παμφάγου θηρίου. Ἀπὸ τὴ ρίζα ἀνάγκη ἦταν νὰ ξεπεταχτοῦν καὶ οἱ καρποὶ τῆς θεογνωσίας. Γι' αὐτὸ λέει, «ἐτελείωσα τὸ ἔργο». Ἔσπειρα, **ἔβαλα τὴ ρίζα, οἱ καρποὶ θ' ἀκολουθήσουν**. «Δόξασέ με λοιπὸν καὶ σύ, Πατέρα, μὲ τὴ δόξα πού εἶχαν κοντά σου, πρὶν γίνῃ ὁ κόσμος». Δὲν εἶχε ἀκόμα δοξασθεῖ ἡ σάρκα, οὔτε

είχε απολαύσει την άφθαρσία, ούτε είχε δοκιμάσει το θρόνο το βασιλικό. Γι' αυτό λοιπόν λέγει «Δοξασέ με». **Θέλει να πη «την ανθρώπινη φύση μου»**, αυτήν που τώρα άτιμάζεται, που είναι να σταυρωθή, φέρε την στο βαθμό της δόξας «που είχα κοντά σου», εγώ ο Λόγος και Γιός σου, πριν ακόμα υπάρξει ο κόσμος. Γιατί κάθισε μαζί του την ανθρώπινη φύση του στο βασιλικό θρόνο και όλη η φύση τώρα τον προσκυνά. «Έγνώρισα τ' όνομά σου στους ανθρώπους». Τώρα εξηγεί τί σημαίνει η φράση. «Έγώ σ' έδόξασα πάνω στη γη», **έφανέρωσα το όνομα σου. Πώς λοιπόν το φανέρωσε ο Γιός;** Άφου και ο Ήσαϊας λέει «θα όμώσετε το Θεό τον άληθινό». Το είπαμε πολλές φορές· κι αν ακόμα ήταν φανερό, αυτό ήταν για τους Ίουδαίους μόνο και μήτε και σ' αυτούς όλους. Τώρα όμως όμιλεί για τα έθνη, ότι θα γίνη σ' αυτά γνωστά το όνομα του Θεού, άφου ο Χριστός είχε ήδη δώσει τους σπόρους της θεογνωσίας, με το να καταλύση τον όδηγο στην είδωλολατρεία διάβολο. Έξ άλλου κι αν γνώριζαν το Θεό, δεν τον γνώριζαν σαν Πατέρα, παρά σαν δημιουργό μόνο. Σαν πατέρα τον φάνερωσε ο Γιός και τον έκαμε γνωστό και με λόγους και μ' έργα. Γιατί, αυτός που απέδειξε τον έαυτό του Γιό του Θεού, είναι φανερό ότι συνάμα αποδείκνυε κι εκείνον Πατέρα.

Αυτοί που μου έδωσες από το κόσμο, ήσαν δικοί σου. Έπειτα τους έδωσες σε μένα και φύλαξαν τις έντολές σου. Τώρα κατάλαβαν ότι όλα όσα μου έδωκες προέρχονται από σένα, ότι τους έδωσα τους λόγους, που έσύ μου είχες δώσει κι αυτοί τους δέχτηκαν και κατανόησαν άληθινά, ότι από σένα είχαν βγή και πίστεψαν ότι με είχες αποστείλει σύ. **Αυτά τα δύο θέλει να αποδείξη· ένα ότι δεν είναι αντίθετος με τον Πατέρα· άλλο, ότι θέλημα του είναι να πιστέψουν αυτοί στο Γιό**. Γι' αυτό λέει «αυτοί που έδωκες, ήσαν δικοί σου». Και τα δυο αυτά τα δηλώνει το «μου έχεις δώσει». Δεν τους άρπαξα δηλαδή αλλά σ' ευδόκησες ν' άρθουν κοντά μου. Όστε δεν έχεις αντίθεση προς μένα, Πατέρα, αλλά ίδιο φρόνημα και αγάπη. Και τις έντολές σου τις έφύλαξαν· με το να πιστέψουν σε μένα και να μην πλησιάζουν τους Ίουδαίους. Γιατί **αυτός που πιστεύει στο Χριστό, τηρεί το λόγο του Θεού, δηλαδή τη Γραφή και το (Μωασικό) νόμο**. Γιατί η Γραφή κυρύσσει το Χριστό. Κι άλοιώς όμως εξηγείται το πράγμα. **Όλα όσα έλεγε ο Κύριος στους μαθητάς του ήσαν του Πατέρα**. «Έγώ δεν μιλώ από τον έαυτό μου». Ανάμεσα στα άλλα τους είπε και τουτο· «μείνετε με μένα» και ότι το έφύλαξαν. Και «τώρα κατάλαβαν ότι όλα όσα μου έδωσες προέρχονται από σένα. Μερικοί διαβάζουν χωρίς το ν «τώρα κατάλαβα εγώ». Αλλά έτσι δε δίνει νόημα. Πρέπει να το διαβάζωμε με ν. Δεν έχω δικό μου, ούτε είμαι διαφορετικός από σένα αλλά όλα όσα μου έδωκες, δεν τα άποκτησα ύστερα, προέρχονται από σένα, δηλαδή, μ' ενδιαφέρουν φυσικά και μου άρμόζουν σαν Γιός που είμαι και κύριος των Πατρικών κτημάτων. Πώς το κατάλαβαν αυτό οί μαθηταί; Έπειδή **τους λόγους που μου έδωσες τους έδωσα. Δηλαδή το κατάλαβαν από τους λόγους της διδασκαλία μου. Πάντα δηλαδή τους έλεγα, ότι όλα όσα έχω είναι του Πατέρα μου. Κι όχι αυτό μόνο, αλλά ότι από σένα ξεκίνησαν και σ' με έχεις στείλει**. Γιατί με όλόκληρο το Ευάγγελιο, αυτό ήθελε ν' αποδείξη, ότι δεν είναι αντίθετος στο Θεό και

τὸ θέλημά του ἐκπληρώνει.

«Ἐγὼ παρακαλῶ γι' αὐτούς, δὲν παρακαλῶ γιὰ τὸν κόσμο, ἀλλὰ γι' αὐτούς ποὺ μοῦ ἔδωσες, ἐπειδὴ εἶναι δικοί σου». Ἐπειδὴ θέλει νὰ δείξη ὅτι γιὰ τίποτα ἄλλο δὲν τὰ λέει αὐτὰ ἀλλὰ γι' αὐτούς, γιὰ νὰ μάθουν δηλαδή ὅτι **τοὺς ἀγαπᾷ καὶ φροντίζει γι' αὐτούς**, λέει ἐγὼ γι' αὐτούς παρακαλῶ καὶ ζητῶ, «ὄχι γιὰ τὸν κόσμο». Ἔτσι ἀποδεικνύω πάντως ὅτι τοὺς ἀγαπῶ. Ὅχι μόνο τοὺς δίνω τὰ δικά μου ἀλλὰ παρακαλῶ καὶ σένα νὰ τοὺς φυλάγης. Δὲν ζητῶ γιὰ τοὺς πολλούς, αὐτούς μὲ τὸ κοσμικὸ φρόνημα ἀλλὰ γι' αὐτούς ποὺ μοῦ ἔδωσες· γιατί εἶναι δικοί σου. Ἀκούοντας ὅμως κανεὶς νὰ λήη ἀδιάκοπα «μοῦ ἔχεις δώσει», μπορεῖ νὰ νομίση ὅτι πρὶν ἀπὸ λίγο τοῦ ἔχει δοθῆ ἡ ἀρχὴ αὐτὴ καὶ ἡ ἐξουσία καὶ ὅτι ὅταν τὴν εἶχε ὁ Πατέρας δὲν τὴν εἶχε αὐτός, καὶ τώρα πάλι, ποὺ τὴν ἔχει αὐτός δὲν τὴν ἔχει καὶ ὁ Πατέρας, γι' αὐτὸ τὸ λόγο λέει· «Καὶ τὰ δικά μου ὅλα δικά σου εἶναι καὶ τὰ δικά σου δικά μου». Γιατὶ δὲν ἔλαβα τώρα τὴν ἐξουσία ἀλλὰ ὅταν αὐτοὶ ἦσαν δικοί σου, ἦσαν καὶ δικοί μου. Γιατὶ ὅλα τὰ δικά σου εἶναι δικά μου. Καὶ ὅταν ἐγὼ τοὺς ἔχω αὐτούς τοὺς ἔχεις καὶ σὺ καὶ δὲν σοῦ ἔχουν ἀφερεθῆ. Γιατὶ ὅλα τὰ δικά μου εἶναι δικά σου «Καὶ ἀνάμεσά τους ἔχω δοξαστῆ». Ἐπειδὴ ἔχω δηλαδή τὴν ἐξουσία τους σὰν κύριός τους, δοξάζομαι ἀπ' αὐτούς ὅπως καὶ ὁ γιὸς τοῦ βασιλέα, ἐπειδὴ ἔχει ἴσο μέρος στὶς τιμὲς καὶ στὴ βασιλεία μὲ τὸν πατέρα δοξάζεται μὲ τὸ νὰ ἔχη τόσα πολλά, ὅσα καὶ ὁ πατέρας. Ἄν λοιπὸν ὁ Γιὸς ἦταν μικρότερος ἀπὸ τὸν Πατέρα, πῶς θὰ τολμοῦσε νὰ πῆ ὅτι «ὅλα τὰ δικά σου εἶναι δικά μου». Γιατὶ ὁ κύριος ἔχει ὅλα τὰ πράγματα τοῦ δούλου· ὁ δούλος ὅμως δὲν ἔχει ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κυρίου. Ἐδῶ λέγει καὶ τὸ ἀντίστροφο· καὶ τὰ πράγματα τοῦ Πατέρα ἀνήκουν στὸ Γιό, ὅπως καὶ τοῦ Γιοῦ ἀνήκουν στὸν Πατέρα. Δοξάζεται λοιπὸν ὁ Γιὸς ἀπὸ τὰ πλούτη τοῦ Πατέρα· τόση ἐξουσία ἔχει πάνω σὲ ὅλα ὄση καὶ ὁ Πατέρας.

«Καὶ δὲ θὰ εἶμαι ἀκόμα μέσα στὸν κόσμο· αὐτοὶ θὰ παραμείνουν μέσα στὸν κόσμο, ἐνῶ ἐγὼ ἔρχομαι σὲ σένα. Πατέρα μου ἄγιε, φύλαξε μὲ τὴ δύναμη τοῦ ὀνόματός σου αὐτούς ποὺ τοῦ ἔδωσες γιὰ νὰ εἶναι ἐνωμένοι, ὅπως ἐμεῖς. Ὅταν ἦμουν μαζί τους στὸν κόσμο, τοὺς φύλαγα ἐγὼ μὲ τοῦ ὀνόματός σου τὴ δύναμη». **Γιὰ ποιὸ λόγο τὸ λέει αὐτό ἀδιάκοπα ὅτι «δὲν εἶμαι μέσα στὸν κόσμο» καὶ «ὅταν ἦμουν μαζί τους στὸν κόσμο».** Φαίνονται παράδοξα, ὅταν αὐτὰ τὰ δεχτῆ κανέννας ἀνεξέταστα. Σὲ ἄλλο σημεῖο τοὺς εἶχε ὑποσχεθῆ ὅτι «θὰ εἶμαι μαζί σου» καὶ ὅτι «Θὰ μὲ δῆτε», ἐνῶ τώρα φαίνεται ὅτι λέει ἄλλα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μιᾶ σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τους. Φυσικὸ εἶναι νὰ ἀδημονοῦν, ἀφοῦ ἐγκαταλείπονται χωρὶς βοηθό. Δείχνει σ' αὐτούς ὅτι τοὺς ἐμπιστεύεται στὰ χέρια τοῦ Πατέρα καὶ ὀρίζει αὐτὸν φύλακά τους καὶ στὸν Πατέρα του λέει ὅτι· Ἐπειδὴ μὲ καλεῖς κοντά σου. Φύλαξέ τους αὐτούς σὺ ὁ ἴδιος μὲ τὴ δύναμη τοῦ ὀνόματός σου. Δηλαδή μὲ τὴ βοήθεια καὶ τὴ δύναμή σου, ποὺ τὴν ἔδωσες καὶ σὲ μένα. Καὶ **γιὰ ποιὸ λόγο ἢ φύλαξη; Γιὰ νὰ εἶναι ἐνωμένοι. Ἄν ἔχουν ἀγάπη μεταξύ τους καὶ δὲν ἔρθουν σὲ διάσταση θὰ εἶναι ἀήτητοι καὶ τίποτα δὲ θὰ τοὺς νικήση. Καὶ δὲν λέει ἀπλᾶ «γιὰ νὰ εἶναι ἐνωμένοι» ἀλλὰ ὅπως ἐγὼ κι ἐσὺ, μὲ μιὰ γνώμη καὶ μιὰ θέληση**. Αὐτὸ εἶναι τὸ φυλαχτό

τους, **ή όμόνοια**. Για να τους γαληνέψη λοιπόν καλεῖ τὸν Πατέρα να τους φυλάξη. Ἄν τους ἔλεγε «θα σᾶς φύλαξω ἐγώ», δὲ θα τὸν πίστευαν τόσο. Τώρα ὅμως πὸς ζητᾶ ἀπὸ τὸν πατέρα, τους γεννᾶ ἐλπίδες ἀγαθές. Τὴ φράση πάλι «ἐγὼ τους φύλαγα με τὴ δύναμη τοῦ ὀνόματός σου» τὴ λέει ὄχι ἐπειδὴ ὁ ἴδιος δὲν μπορούσε να τους φυλάξη ἀλλοιῶς παρὰ μόνο στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὅπως εἶπαμε πολλές φορές, **ἐπειδὴ ἦσαν ἀδύνατοι αὐτοὶ πὸς ἄκουαν** καὶ δὲν μπορούσαν ἀκόμα να φανταστοῦν τίποτα μεγάλο γι' αὐτὸ· γι' αὐτὸ λέει· τους φύλαγα με τὴ βοήθειά σου. Συνάμα τους δίνει τὴν καλὴν ἐλπίδα ὅτι ὅπως ὅσο ἡμουν ἐγὼ μαζί σας ἦστε ἐξασφαλισμένοι στ' ὄνομα τοῦ Πατέρα μου καὶ με τὴ δική του βοήθεια, ἔτσι να πιστεύετε πάλι ὅτι θα σᾶς φυλάξη ὁ ἴδιος· γιατί εἶναι ἡ συνήθειά του να σᾶς φυλάη.

«Αὐτοὺς πὸς μοῦ ἔδωκες τους φυλάξα καὶ κανέναν δὲ χάθηκε ἀπ' αὐτοὺς παρὰ μόνο ὁ γιὸς τῆς ἀπωλείας, γιὰ να ἐπαληθεύση ἡ Γραφή. Τώρα ἔρχομαι σὲ σένα καὶ τὰ λέω αὐτά, ἐνῶ εἶμαι ἀκόμα μέσα στὸν κόσμο, γιὰ να δοκιμάσουν τέλεια μέσα τους τὴ δική μου χαρά». Πολλὴ ταπείνωση μαρτυροῦν τὰ λόγια, ἂν τὰ δεχθῆ κάποιος ὅπως πρέπει. Πρόσεξε τὸ νόημα πὸς βγαίνει· «Αὐτοὺς πὸς μοῦ ἔδωκες τους φυλάξα». Φαίνεται ὅτι παραγγέλλει στὸν πατέρα να τους φυλάη κι ἐκεῖνος, ὅπως θα ἔλεγε κάποιος πὸς παραδίνει χρήματα να τοῦ φυλάξουν· προσέξτε ἐγὼ δὲν ἔχασα τίποτα, να μὴ χάσετε οὔτε σεῖς. Ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ λέει γιὰ να ἡσυχάσουν οἱ μαθηταί. Αὐτὰ τὰ λέω ὅσο εἶμαι ἀκόμα μέσα στὸν κόσμο, γιὰ τὴ γαλήνη τῶν μαθητῶν καὶ τὴν ἡσυχία καὶ τὴν χαρά, γιὰ να ἀναπνεύσουν καὶ να ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τὴν φροντίδα, ἀφοῦ τους ἀναλαμβάνεις ἀκέραιους καὶ πρόκειται να τους φυλάξης, ὅπως τους φύλαξα κι ἐγὼ καὶ δὲν ἔχασα κανένα. **Πῶς, Κύριε, δὲν ἔχασες κανένα; Χάθηκε ὁ Ἰούδας καὶ πολλοὶ ἄλλοι γύρισαν πίσω στὴν δουλειά τους**. Ἀπ' ἀφορμὴ δική μου κανένα δὲν ὠδήγησα στὸ χαμό. Ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε να κάνω ἐγὼ, δὲν παράλειψα τίποτα ἀλλὰ τους φύλαξα δηλαδὴ προθυμοποιήθηκα να τους φυλάξω με κάθε τρόπο· ἂν ὅμως μόνοι τους ἀποσκιρτοῦν, γι' αὐτὸ δὲν ἔχω εὐθύνη. Στὴ φράση «γιὰ να ἐπαληθεύση ἡ Γραφή», ἐννοεῖ τὴ Γραφὴ πὸς προφητεύει γιὰ τὸ γιὸ τῆς ἀπωλείας. Γιατὶ δὲ καὶ σὲ διαφόρους ψαλμοὺς ἔγινε λόγος γι' αὐτὸν καὶ σ' ἄλλα βιβλία τῶν προφητῶν. Ὅσο γιὰ τὸ «γιὰ να» πολλές φορές εἶπαμε, ὅτι ἡ Γραφὴ συνηθίζει να ἐκφράζει τὸ ἀποτέλεσμα (ὥστε) με τελικὰ αἴτιο (γιὰ να).

Ἐγὼ ἔδωσα τὸ λόγο σου σ' αὐτούς· κι ὁ κόσμος τους μίσησε, γιατί δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸν κόσμο, ὅπως κι ἐγὼ δὲν προέχομαι ἀπ' αὐτόν. Δὲ σὲ παρακαλῶ να τους πάρης ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀλλὰ **να τους φυλάξης ἀπὸ τὸ πονηρό**. Δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμο, ὅπως δὲν εἶμαι κι ἐγὼ. Καλῶντας τὸν Πατέρα να βοηθήση τους ἀποστόλους, ἀναφέρει καὶ γιὰ ποια αἰτία εἶν' ἄξιοι να βροῦν πολλὴ φροντίδα. Γιὰ τὸ λόγο σου, λέει, πὸς τους ἔδωσα μισήθηκαν. Ὡστε θα ἦσαν ἄξιοι να τους βοηθήσης ἐσύ, αὐτοὺς πὸς τους μίσησαν ὅσοι ἔχουν φρόνημα κοσμικό. Οἱ πολλοὶ τοὺς μισοῦν λέει καὶ γιατί δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμο, δηλαδὴ δὲν ἔχουν φρόνημα φιλικὸ πρὸς τὸν κόσμο, πὸς τους κάνει να ξοδεύουν σ' αὐτὸν ὅλη τὴ ζῆση τους. **Πῶς λοιπὸν σ' ἄλλο σημεῖο λέει «καὶ αὐτοὶ πὸς μοῦ ἔδωσες ἀπὸ τὸν κόσμο,**

ἦσαν δικοί σου». Ἐκεῖ ὡς πρὸς τὴ φύση λέει ὅτι ἀφοῦ εἶναι ἄνθρωποι, εἶναι καὶ μέρη του κόσμου· ἐδῶ φανερώνει τὴ γνώμη καὶ θέλησή τους λέγοντας ὅτι «δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμο». Δὲν ἦσαν τόσο ἅγιοι οἱ ἀπόστολοι καὶ ἀμέτοχοι ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ κόσμου, καθὼς ὁ Κύριος. Γιατὶ ἐκεῖνος «δὲν ἔκαμε ἁμαρτία οὔτε βρέθηκε δόλος στὸ στόμα του», ἐνῶ αὐτοὶ δὲν πέρασαν τὴν ἀδυναμία τοῦ ἀθρώπου. Ἀκούοντας, λοιπὸν «καθὼς ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸν κόσμο» **μὴ σκεφτῆς ἀπαράλλαχτη ὁμοιότητα τῶν ἀποστόλων μὲ τὸν Κύριο**· νὰ ἔρχεται στὸ νοῦ σου τὸ ἀπαράλλαχτο μόνο, ὅταν λέγεται τὸ «καθὼς» σχετικὰ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Γιό. Εἶπε καὶ τοῦτο· «δὲ σὲ παρακαλῶ νὰ τοὺς πάρης ἀπὸ τὸν κόσμο». Ἦθελε νὰ δώση μιὰ ἔνδειξη τῆς ἀγάπης του πρὸς αὐτοὺς κι ὅτι ἐνδιαφέρεται πολὺ γι' αὐτούς, κάνοντας μὲ τόση ἀκρίβεια παράκληση γι' αὐτούς. Δὲν διδάσκει λοιπὸν τὸν Πατέρα γιὰ ποιὸ λόγο παρακαλεῖ -θὰ ἦταν ἄτοπο- ἀλλὰ ὅπως εἶπα ἐπειδὴ θέλει νὰ δείχνη ὅτι **ὑπεραγαπᾷ τοὺς μαθητὰς καὶ φροντίζει γι' αὐτούς**, τὰ λέει αὐτὰ στὸν Πατέρα. **Δὲν σὲ παρακαλῶ νὰ τοὺς πάρης ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀλλὰ ἐνῶ θὰ εἶναι μέσα στὸν κόσμο «νὰ τοὺς φυλάξης ἀπὸ τὸν πονηρό»** καὶ ἐπαναλαμβάνει ὅτι «ἀπὸ τὸν κόσμο δὲν εἶναι». Ἐχουν ἀνάγκη λέει ἀπὸ πολλὴ φροντίδα. Τίποτα κοινὸ μὲ τὴ γῆ δὲν ἔχουν· ἔχουν γίνεи πολῖτες τοῦ οὐρανοῦ. Κι ἀφοῦ ὅλος ὁ κόσμος θὰ τοὺς συμπεριφερθῆ σὰ νὰ εἶναι ξένοι, βοήθησέ τους σύ, ὁ οὐράνιος σὰς πολῖτες τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτὰ τὰ λέει μὲ κάποιον μᾶκρος, ἐνῶ τὸν ἀκοῦνε οἱ μαθηταί, **γιὰ νὰ μισήσουν τὸν κόσμον** καὶ νὰ μὴν ντροπιάσουν τὰ τόσα ἐγκώμια ποὺ λέγονται γι' αὐτούς. Τὴ φράση «φύλαξέ τους ἀπὸ τὸν πονηρό» δὲν τὴν λέει μόνο γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τους ἀπὸ τοὺς κινδύνους ἀλλὰ καὶ **γιὰ τὴν παραμονὴ καὶ σταθερότητά τους στὴν πίστη**. Γι' αὐτὸ καὶ προσθέτει:

«Κάνανε τους ἁγίους μέσα στὴν ἀλήθεια σου. Ὁ λόγος σου εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὅπως ἔστειλες ἐμένα στὸν κόσμον, τοὺς στέλνω κι ἐγὼ στὸν κόσμον αὐτούς. Γιὰ χάρη τους ἐγὼ κράτησα τὸν ἑαυτὸ μου μέσα στὴν ἀγιότητα, γιὰ νὰ συμμετάσχουν κι αὐτοὶ στὴν ἀγιότητα μὲ τὸ νόημα ποὺ δίνει ἡ ἀλήθεια σου» **Κάνε τους ἁγίους, λέει μὲ τὴν χορήγηση τοῦ Πνεύματός σου καὶ φύλαξέ τους μέσα στὴν ὀρθότητα τοῦ λόγου καὶ τῶν δογμάτων, ἄσκησέ τους καὶ δίδαξέ τους τὴν ἀλήθεια· αὐτὸ εἶναι ἀγιοσύνη, ἡ τήρηση τῶν δογμάτων**. Ὅτι μιᾶ γιὰ δόγματα εἶναι φανερό, γιατί ἐξηγεῖ ὅτι «ὁ λόγος σου εἶναι ἡ ἀλήθεια», κανένα ψεῦδος δὲν κρύβει. Ὡστε ἂν κι' αὐτοὺς τοὺς κάμης νὰ τηρήσουν τὸ λόγον σου καὶ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὸν πονηρό, θὰ κρατηθοῦν ἅγιοι μέσα στὴν ἀλήθεια. Φανερώνει ὅμως καὶ κάτι ἀκόμη ἡ φράση «κράτησέ τους ἁγίους μέσα στὴν ἀλήθεια σου» δηλαδὴ ξεχώρισέ τους γιὰ τὸ λόγον καὶ τὸ κήρυγμα καὶ κάνε τους θυσία. **Ἄς ὑπηρετήσουν αὐτὴν τὴν ἀλήθεια, ἄς τῆς ἀφιερῶσουν τὴν ἴδια τὴν ζωὴ τους**. Γιατὶ προσθέτει, «Ὅπως μ' ἔστειλες ἐμένα στὸν κόσμον καὶ γιὰ χάρη τους ἐγὼ κρατῶ τὸν ἑαυτὸ μου μέσα στὴν ἀγιότητα, δηλαδὴ τὸν προσφέρω θυσία. Ἔτσι κι αὐτοὺς κράτησέ τους στὴν ἀγιότητα, δηλαδὴ δώσε τους θυσία γιὰ χάρη τοῦ κηρύγματος καὶ πρόσταξε νὰ γίνουν **μάρτυρες τῆς ἀλήθειας**, ὅπως ἀκριβῶς κι ἐμένα μ' ἔστειλες σὰν μάρτυρα τῆς ἀλήθειας καὶ σφάγιο (ἅγια λέγονται ὅσα ἀφιερώνονται στὸ Θεό) «γιὰ νὰ συμμετάσχουν κι αὐτοὶ στὴν ἀγιότητα» ὅπως ἐγὼ, καὶ νὰ εἶναι ἀφιερωμένοι σὲ σένα, ὄχι ὅπως τυπικὰ

ἀφιερώνονται τὰ σφάγια πού προβλέπει ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὴν ἀλήθεια». Οἱ παλαιές δηλαδή θυσίες ἦσαν τυπικές καὶ ὅλα τὰ ἱερά ἦταν τυπικά ἀφιερωμένα στοῦ Θεοῦ, συμβολίζοντας κάτι ἄλλο, ὅπως τὰ ἀρνιά, τὰ περιστέρια, τὰ τρυγόνια καὶ τὰ ἄλλα. Οἱ ψυχές ὅμως οἱ ἀφιερωμένες στοῦ Θεοῦ εἶναι ἀγιασμένες καὶ ξεχωρισμένες καὶ ἀφιερωμένες στοῦ Θεοῦ πραγματικά. Ὅπως λέει ὁ Παῦλος προσφέρετε τὰ μέλη σας θυσία ζωντανή καὶ ἀγία «Κάνε λοιπὸν ἅγιες» καὶ ἀφιέρωσε τὶς ψυχές τῶν μαθητῶν καὶ κάνε τοὺς ἀληθινὰ ἀφιερώματα ἢ δύναμωσέ τοὺς, ὥστε νὰ θυσιαστοῦν γιὰ τὴν ἀλήθεια.

«Καὶ δὲ σὲ παρακαλῶ μόνο γι' αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ γιὰ κείνους πού πιστεύουν σ' ἐμένα ἀπὸ τὸ δικό τους λόγο, γιὰ νὰ εἶναι ὅλοι ἕνα καθὼς εἶμαστε, Πατέρα, σὺ μ' ἐμένα καὶ ἐγὼ μὲ σένα, γιὰ νὰ εἶναι κι αὐτοὶ ἕνα μὲ μᾶς, γιὰ πιστέψη ὁ κόσμος, ὅτι μ' ἔστειλες σύ». Εἶπε «γιὰ χάρη τους ἐγὼ κρατῶ τὸν ἑαυτὸ μου στὴν ἀγιότητα». Γιὰ νὰ μὴ νομίση κανεὶς ὅτι πέθανε μόνο γιὰ τοὺς ἀποστόλους προσθέτει σ' ἐμένα μὲ τὸ κήρυγμά τους. Ἐδῶ στήριξε πάλι τὶς ψυχές τῶν ἀποστόλων ἀφοῦ ἦταν νὰ ἔχουν πολλοὺς μαθητάς. Ἐπειδὴ τοὺς εἶπε «δὲ σὲ παρακαλῶ μόνο γι' αὐτοὺς» γιὰ νὰ μὴ σκανδαλισθοῦν οἱ ἀπόστολοι πού δὲν τοὺς ἔκανε καμμιά ἐξαιρετικὴ ἀπὸ τοὺς ἄλλους παραχώρηση τοὺς ἐγκαρδιώνει δήλωνοντάς τους ὅτι **θα γίνουν αἰτία πολλοὶ νὰ πιστέψουν καὶ νὰ σωθοῦν**. Κι ἀφοῦ ἱκανοποιητικὰ τοὺς ἐμπιστεύθηκε στὰ χέρια τοῦ Πατέρα, γιὰ νὰ τοὺς κάμῃ ἀγίους μὲ τὴν πίστη καὶ τέλεια, ἀγία θυσία πραγματικά μιᾶ πάλι γιὰ τὴν **ὁμόνοια** καὶ ἀπὸ τὴν κεφαλαιώδη ἀλήθεια πού ἄρχισε, ἐννοῶ τὴν **ἀγάπη**, σ' αὐτὴν πάλι κάνει τὴν κατακλείδα τοῦ λόγου του καὶ λέει: «**Γιὰ νὰ εἶναι ὅλοι ἕνα**», γιὰ νὰ ἔχουν εἰρήνη καὶ ὁμόνοια καὶ μαζί μας, δηλαδή, **νὰ μείνουν ἀδιάσπαστοι ὅσον ἀφορᾶ τὴν πίστη σ' ἐμᾶς. Γιατὶ τίποτα δὲν σκανδαλίζει τοὺς μαθητάς, ὅσο ἢ διάσπαση, καὶ ἢ ἔλλειψη ὁμοφροσύνης τῶν δασκάλων· γιατί πῶς θὰ θελήσουν μερικοὶ νὰ πιστέψουν αὐτοὺς πού δὲν συμφωνοῦν μεταξύ τους;** Γι' αὐτὸ λέει· «**γιὰ νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ ἕνα**» στὴν πίστη τους σ' ἐμᾶς κι ὅπως ἐσὺ Πατέρας σ' ἐμένα καὶ γὼ σὲ σένα». Πάλι τὸ καθὼς δὲν σημαίνει τὴν ἀκριβῆ ἐξίσωση. Γιατὶ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἔχωμε ἔτσι ἐνωθῆ μεταξύ μας, ὅπως ὁ Πατέρας σας μὲ τὸ Γιό. Ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὅταν λέει «**Νὰ εἶστε σπλαχνικοὶ ὅπως ὁ Πατέρας σας**». «**Γιὰ νὰ πιστέψη ὁ κόσμος, ὅτι σὺ μ' ἔστειλες**. Γιατὶ ἀπὸ τὴν ὁμόνοια τῶν μαθητῶν θὰ φανῆ ὅτι ἐγὼ ὁ δάσκαλός τους ἦρθα ἀπὸ τὸ Θεό. **Ἐὰν φιλονικοῦν, δὲν θὰ ποῦν ὅτι εἶναι μαθηταὶ τοῦ πράου. Βλέπεις πῶς ὡς τὸ τέλος ἐπιμένει σ' αὐτό, στὴν ὁμόνοια μὲ τὸν Πατέρα;**»

Καὶ ἐγὼ τὴ δόξα πού μοῦ ἔδωσες τοὺς ἔχω δώσει, **γιὰ νὰ εἶναι ἕνα**, ὅπως κι ἐμεῖς εἶμαστε ἕνα. Ἐγὼ μ' αὐτοὺς καὶ σὺ μ' ἐμένα, γιὰ νὰ εἶναι τέλεια συνδεδεμένοι σὲ ἕνα καὶ γιὰ νὰ γνωρίζῃ ὁ κόσμος, ὅτι σὺ μ' ἔστειλες». **Ποιὰ δόξα λέει ὅτι ἔδωσε; Αὐτὴν πού προέρχεται ἀπὸ τὰ θαύματα, τὰ δόγματα, τὶς διδασκαλίες·** κι ἄλλη μιὰ δόξα, πού δίνει ἢ ὁμόνοια, γιὰ νὰ εἶναι ἕνα. **Αὐτὴ ἢ δόξα εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ αὐτὴν πού προέχεται ἀπὸ τὰ θαύματα.** Ὅπως θαυμάζομε καὶ

τὸ Θεό, γιατί στὴ θεία φύση, δὲν ὑπάρχει ἀντίθεση οὔτε φιλονεικία κι αὐτὴ εἶναι ἡ μέγιστη δόξα· ἔτσι κι αὐτοὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατάσταση, τὴν **ὁμόνοια** θέλω νὰ πῶ, ἄς γίνουν λαμπροί. «Ἐγὼ μ' αὐτοὺς καὶ σὺ μ' ἐμένα». Ἐδῶ δείχνει ὅτι οἱ ἀπόστολοι ἐχώρεσαν μέσα τους καὶ τὸν Πατέρα. «Ἐγὼ μέσα τους, λέει, εἶμαι καὶ σένα πάλι σὲ ἔχω μέσα μου· ὥστε καὶ σὺ εἶσαι μέσα σ' αὐτούς. Σὲ ἄλλο σημεῖο λέει ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ Πατέρας θὰ ρθοῦν νὰ κάμουν κατοικία, κλείνοντας ἔτσι τὸ ἴδιο τὸ στόμα τοῦ Σαβελλίου καὶ **ὑποδηλώντας τις δυὸ ὑποστάσεις**. Στὸ σημεῖο ὅμως πού μᾶς ἀπασχολεῖ καταστέλλοντας τὴ μανία τοῦ Ἀρείου λέει ὅτι ὁ πατέρας μαζί του εἶναι μέσα στοὺς μαθητὰς του, «γιὰ νὰ γνωρίζη ὁ κόσμος, ὅτι σὺ μ' ἔστειλες. Ἀδιάκοπα τὸ λέει αὐτὸ δείχνοντας ὅτι **ἡ εἰρήνη μπορεῖ νὰ τραβήξη περισσότερο ἀπὸ κάθε θαῦμα**. Ὅπως **ἡ φιλονεικία εἶναι στοιχεῖο διαλυτικὸ ἔτσι καὶ ἡ συμφωνία συγκροτεῖ**.

«Καὶ τοὺς ἀγάπησες ὅπως ἀγάπησες ἐμένα Πατέρα· αὐτοὶ πού μοῦ ἔδωσες θέλω νὰ εἶναι μαζί μου, ὅπου εἶμαι κι' ἐγώ, γιὰ νὰ βλέπουν τὴ δόξα μου, πού μοῦ ἔδωσες ἐπειδὴ μ' ἀγάπησες πρὶν γίνῃ ἡ καταβολὴ τοῦ κόσμου». Πάλι ἐδῶ τὸ «καθώς» ἐννόησέ το, «ὅσο μπορεῖ νὰ ἀγαπηθῇ ἄνθρωπος». Ἀφοῦ εἶπε ὅτι θὰ εἶναι σὲ ἀσφάλεια θὰ γίνουν ἅγιοι, ὅτι πολλοὶ θὰ πιστέψουν ἐξ αἰτίας τους, ὅτι πολλὴ δόξα θ' ἀπολαύσουν μιλάει τέλος καὶ γιὰ τὰ **βραβεῖα καὶ τὰ στεφάνια πού τοὺς περιμένουν μετὰ τὴν ἀποδημία ἀπὸ δῶ** καὶ «θέλω, λέει, ὅπου εἶμαι ἐγὼ νὰ εἶναι κι ἐκεῖνοι». Καὶ **γιὰ νὰ μὴ νομίζης ἀκούοντάς το, ὅτι μέλλει νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἴδια ἀξία προσθέτει «γιὰ νὰ βλέπουν τὴ δόξα μου»**. Δὲν εἶπε ν' ἀπολαύσουν τὴ δόξα μου, ἀλλὰ νὰ τὴ βλέπουν. Γιατὶ **ἡ πῶς μεγάλη ἀνακούφιση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ βλέπῃ τὸ Γιὸ τοῦ Θεοῦ**. Αὐτὴ εἶναι ἡ δόξα ὅλων πού εἶναι ἅξιοι. Αὐτὸ λέει καὶ ὁ Παῦλος· Ἐμεῖς μὲ ξεσκεπάστο πρόσωπο καθρεφτίζοντας τὴ δόξα τοῦ Κυρίου». Δείχνει ἐδῶ, ὅτι **δὲν θὰ τὸν δοῦν τότε, ὅπως τὸν βλέπουν τώρα, μὲ ταπεινὴ μορφή ἀλλὰ μέσα στὴ δόξα πού εἶχε πρὶν ἀπὸ τὴν καταβολὴ τοῦ κόσμου**. «Εἶχα, λέει, αὐτὴ τὴ δόξα γιατί μὲ ἀγάπησες. Στὸ κέντρο βρίσκεται τὸ «μὲ ἀγάπησες». Ὅπως εἶπε καὶ πῶς πάνω «Δόξασέ με μὲ τὴ δόξα πού εἶχα πρὶν γίνῃ ὁ κόσμος ἔτσι καὶ τώρα καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν καταβολὴ τοῦ κόσμου, λέει, ὅτι εἶχε δοθῆ σ' αὐτὸν ἡ δόξα τῆς θεότητος. Γιατὶ ἀληθινὰ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Πατέρας τὴ θεότητα μὲ φυσικὸ τρόπο, ὅπως ὁ Πατέρας στὸ Γιό. Ἀφοῦ τὸν ἐγέννησε, ἀναγκαστικὰ λέγεται αἴτιος καὶ χορηγὸς καὶ τῆς δοξας, αὐτὸς πού εἶναι αἴτιος καὶ τῆς ὑπαρξης.

«Πατέρα δίκαιε. Ὁ κόσμος δὲ σὲ κατάλαβε· ἐγὼ ὅμως δὲ κατάλαβα· κι αὐτοὶ κατάλαβαν ὅτι σὺ μ' ἔστειλες. Ἔκανα γνωστὸ σ' αὐτοὺς τὸνομά σου καὶ θὰ κάμω καλύτερα, γιὰ νὰ μεταδοθῇ καὶ σ' αὐτοὺς ἡ ἀγάπη πού μοῦ ἔχεις καὶ νὰ κατοικήσω κι ἐγὼ μέσα του» **Ἐπειδὴ γι' αὐτοὺς πού πιστεύουν ἔκαμε τέτοια προσευχὴ καὶ τόσα ἀγαθὰ τοὺς ἐγγυήθηκε, λέει στὸ τέλος λόγο εὐσπλαχνίας καὶ ἄξιο τῆς ἀγάπης του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους**. Πατέρα δίκαιε, **ἐγὼ ἤθελα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, νὰ ἀποκτήσουν τέτοια ἀγαθὰ**, ὅπως προσευχήθηκα γιὰ τοὺς πιστοὺς

ἀλλὰ δὲ σὲ κατάλαβαν γι' αὐτὸ θὰ χάσουν τὴ δόξα καὶ τὰ βραβεῖα · ἐγὼ ὅμως σὲ κατάλαβα· Ὑπονοεῖ ἐδῶ καὶ τοὺς Ἰουδαίους ποὺ ἔλεγαν ὅτι γνωρίζουν τὸ Θεὸ καὶ ἀποδεικνύει ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶχαν τὴν ἐπίγνωση τοῦ Πατέρα· «κόσμο» ἀποκαλεῖ τοὺς Ἰουδαίους σὲ πολλὰ σημεῖα. Οἱ Ἰουδαῖοι ἰσχυρίζονται, ὅτι δὲν μ' ἔστειλες ἐσύ, ἐγὼ ὅμως «σὲ τούτους» δηλαδὴ τοὺς μαθητὰς μου «κι ἔκανα γνωστὸ τὸνομά σου, καὶ θὰ τὸ κάνω καλύτερα». Πῶς θὰ τὸ κάνω; **Στέλνοντάς τους τὸ Πνεῦμα, ποὺ θὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὸ σύνολο τῆς ἀλήθειας**. Κι ἂν μάθουν ποιὸς εἶσαι, τότε «θὰ εἶναι καὶ σ' αὐτοὺς ἡ ἀγάπη ποὺ μοῦ εἶχες» καὶ ἐγὼ μαζί τους. Γιατὶ θὰ καταλάβουν ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι χωρισμένος ἀπὸ σένα ἀλλὰ εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀγαπᾶς ὑπερβολικὰ καὶ γνήσιος Γιὸς κι ἐνωμένος μαζί σου. Κι **ὅταν τὸ καταλάβουν τοῦτο, θὰ φυλάξουν καὶ τὴν πίστη τους σὲ μένα καὶ τέλος θὰ μείνω κι ἐγὼ μαζί τους ἀφοῦ τέτοιοι εἶναι· καὶ ἐσένα δηλ. ἔχουν κατανοήσει καὶ ἐμένα μὲ τιμοῦν σὰν Θεὸ καὶ τὴν πίστη τους πρὸς ἐμένα τὴν διατηροῦν ἀπαρασάλευτη.**

(MIGNE P.G. τ. 124, σ. 224-241)

(Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου, “Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον”, Τόμος Δεύτερος, Ἀθῆναι 1969)

(Πηγὴ ἡλ. κειμένου: anavaseis.blogspot.gr)